

Nr. 272 din 23.10.2018

Către,

GUVERNUL ROMÂNIEI

Doamnei **Vasilica-Viorica DĂNCILĂ** - Prim-ministru

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE, ADMINISTRAȚIEI

PUBLICHE ȘI FONDURILOR EUROPENE

Domnului **Paul STĂNESCU** - Viceprim-ministru, Ministru

MINISTERUL MUNCII ȘI JUSTIȚIEI SOCIALE

Doamnei **Lia-Olguța VASILESCU** – Ministru

Federația Națională a Sindicatelor din Administrație (FNSA) este federație reprezentativă la nivel național pentru sectorul de activitate „Administrație publică. Activități ale organizațiilor și organismelor extrateritoriale” și are în componența sa sindicate din consilii județene, primării și instituții subordonate acestora de pe întreg teritoriul țării, precum și din instituții aparținând administrației centrale, reprezentând interesele salariaților din administrația publică, atât centrală cât și locală.

În această calitate, ne-au fost semnalate de către sindicatele afiliate și am analizat câteva inadvertențe și dificultăți în punerea în aplicare a legislației privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu precădere în administrația publică locală, mai exact a Legii nr. 153/2017. De asemenea, din perspectiva inerentei adoptării anuale de măsuri fiscal-bugetare, de derogări legislative sau alte interdicții, pentru anul 2019, vă solicităm să aveți în vedere următoarele aspecte:

- Art. 11 alin. (1) din Legea nr. 153/2017, conform căruia *“Pentru funcționarii publici și personalul contractual din cadrul familiei ocupaționale "Administrație" din aparatul propriu al consiliilor județene, primării și consilii locale și din serviciile publice din subordinea acestora, salariile de bază se stabilesc prin hotărâre a consiliului local, a consiliului județean sau a Consiliului General al Municipiului București, după caz, în urma consultării organizației sindicale reprezentative la nivel de unitate sau, după caz, a*

*reprezentanților salariaților.”, a suscitată diverse interpretări și controverse și a determinat aplicarea deficitară a principiilor legii la nivelul unor instituții din administrația publică locală. De pildă, unele unități administrativ-teritoriale s-au limitat la a stabili DOAR salarii de bază prin hotărâri de consiliu, nu și coeficienți, în conformitate cu principiile Art. 5 și Art. 12 din lege. De asemenea, în unele instituții s-au adoptat, contrar Art. 11 alin. (2), nomenclatoare și ierarhii diferite, distinct pe servicii publice sau chiar direcții, din cadrul aceleiași instituții. Apreciem că se impune a fi nuanțat acest articol în sensul completării textului: **“Pentru funcționarii publici și personalul contractual din cadrul familiei ocupaționale "Administrație" din aparatul propriu al consiliilor județene, primării și consilii locale și din serviciile publice din subordinea acestora, coeficienții de salarizare aferenți fiecărei funcții conform nomenclatorului și ierarhiei funcțiilor din unitate și salariile de bază se stabilesc prin hotărâre a consiliului local, a consiliului județean sau a Consiliului General al Municipiului București, după caz, în urma consultării organizației sindicale reprezentative la nivel de unitate sau, după caz, a reprezentanților salariaților.”***

● Referitor la Art. 11 alin. (4) privind *“Nivelul veniturilor salariale se stabilește, în condițiile prevăzute la alin. (1) și (3), fără a depăși nivelul indemnizației lunare a funcției de viceprimar sau, după caz, a indemnizației lunare a vicepreședintelui consiliului județean, sau, după caz, a viceprimarului municipiului București, corespunzător nivelului de organizare: comună, oraș, municipiu, sectoarele municipiului București, primăria generală a municipiului București, exclusiv majorările prevăzute la art. 16 alin. (2), cu încadrarea în cheltuielile de personal aprobate în bugetele de venituri și cheltuieli.”*, două sunt neajunsurile majore ale acestui text:

- în primul rând, *“nivelul veniturilor salariale”* se impune a fi modificat cu sintagma **“nivelul salariilor de bază”**, având în vedere definițiile terminologice ale Art.7, precum și utilizarea acestei sintagme, a salariilor de bază, pentru toate categoriile de personal bugetar, în întreg textul legii, determinând pe de-o parte discriminarea personalului din administrația publică locală, și pe de altă parte, limitarea și blocarea veniturilor și drepturilor legale ale unor categorii de personal din administrația publică

locală. De pildă, la nivel de municipiu, un secretar al unității administrativ teritoriale, ori un director executiv, salarizat prin coeficient și grilă, respectiv hotărâre de consiliu local la nivel apropiat de cel al viceprimarului, dacă obține titlul de doctor nu va putea beneficia de dreptul legal aferent acestuia; sau de majorări salariale pentru implementarea de proiecte cu fonduri europene; sau de prime și premii de excelență individuale; ori chiar de indemnizația de hrană sau voucherele de vacanță la care este de asemenea îndreptățit conform legii, aspect profund nemotivat, discriminatoriu și neconstituțional.

- în al doilea rând, se impune fie **eliminarea** tezei finale privind limitarea la nivelul indemnizației vicepreședintelui/viceprimarului *“exclusiv majorările prevăzute la Art. 16 alin. (2)”*, fie cel puțin redefinirea raportării la **“venitul salarial brut al vicepreședintelui/viceprimarului”**. În forma actuală, textul creează grave disfuncționalități, limitări și frustrări, în ceea ce privește personalul administrației publice locale angrenat în activități ce presupun derularea și implementarea de proiecte cu fonduri europene. Spre exemplu, la nivel de comună, un secretar de unitate administrativ-teritorială, ce desfășoară activități suplimentare prin proiecte cu fonduri europene, pentru care ar fi îndreptățit conform legii (Art. 16) la majorare a salariului de bază, este plafonat la nivelul indemnizației legale a viceprimarului, indiferent dacă acesta la rândul-i implementează proiecte finanțate din fonduri europene ori nu. Desigur, o asemenea situație de fapt va determina dezinteres și neimplicare a personalului în derularea și implementarea unor astfel de proiecte, determinând o scădere a absorbției fondurilor europene și o stagnare a dezvoltării regionale, de nedorit.

- Art. 18 alin. (2), respectiv Art. 26 alin. (6), prin care se menționează explicit că indemnizația de hrană, respectiv indemnizația (voucherele) de vacanță se acordă cu încadrarea în prevederile Art. 25 alin. (1), și anume inclusă în suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite ce nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, se impun a fi abrogate. Indemnizația de hrană, fiind reglementată și limitată expres prin lege, având drept scop asigurarea alimentației pentru salariații din instituțiile

publice, nu trebuie sa afecteze acel fond de până la 30% din suma salariilor de baza din care pot fi acordate sporuri, premii, prime, alte indemnizatii si compensații, respectiv **să nu fie condiționată de încadrarea în plafonul de total de sporuri de 30%**. Indemnizația de hrană, pentru a corespunde scopului adoptării ei și nediscriminării între salariații din sistemul bugetar, trebuie acordată tuturor salariaților din sistemul public și, respectiv, susținută financiar în mod egal. În același sens, condiționarea voucherelor de vacanță de încadrarea în plafonul sporurilor per total ordonator de credite la 30%, poate duce practic la imposibilitatea acordării acestui drept legal, către toți salariații unei instituții ori în cuantumul integral legal. Fondurile aferente acestor drepturi legale – indemnizație de hrană și vouchere de vacanță – s-ar putea identifica distinct în bugetele de venituri și cheltuieli, de pildă la capitolul cheltuieli materiale sau excluse de la limitările aferente „venitului salarial” și nivelului indemnizației vicepreședintelui/viceprimarului.

În acest sens, **vă solicităm adoptarea unei ordonanțe de urgență pentru armonizarea aspectelor disfuncționale semnalate.**

Cu respect și considerație,

Valer SUCIU
Președinte al F.N.S.A.

